

Ти – жінка! Пам'ятай це всюди!
Бо жінка – це і є творець життя!

стор. **3**

«Не забуду голос твій...»

стор. **6**

Рідна мова народу
лежить в основі
культурного життя

стор. **7**

Закон і обов'язок

№ 4 / 3498

ПОНЕДІЛОК, 8 БЕРЕЗНЯ 2021 РОКУ

■ ПОРТРЕТ СИСТЕМИ

Жіноче «обличчя» нашої служби

У ДЕРЖАВНІЙ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧІЙ СЛУЖБІ УКРАЇНИ ПРАЦЮЄ ДОСИТЬ ВЕЛИКА КІЛЬКІСТЬ ЖІНОК – ПОНАД 8000 ОСІБ, А ЦЕ – 33,4% ВІД ЗАГАЛЬНОЇ КІЛЬКОСТІ ПЕРСОНАЛУ (ЩЕ ДЕКОЛЬКА РОКІВ ТОМУ ЦЕЙ ПОКАЗНИК НЕ ПЕРЕВИЩУВАВ 10%). ТА ЩО МОЖНА ЩЕ ДОДАТИ, КОЛИ ВПЕРШЕ В ІСТОРІЇ СЛУЖБИ ЇЇ ОЧОЛИЛА ЖІНКА – ЗАСТУПНИЦЯ МІНІСТРА ЮСТИЦІЇ ОЛЕНА ВИСОЦЬКА.

НЕПРОСТУ МІСІЮ – ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ «ПЕРЕВИХОВАННЯ» І ПІДТРИМКУ НА ШЛЯХУ ДО ПОЗИТИВНИХ ЗМІН ТИХ, ХТО ВЖЕ ОСТУПИВСЯ І СКОЇВ ЗЛОЧИН ВИКОНУЮТЬ МАЙЖЕ П'ЯТЬ ТИСЯЧ ЖІНОК, ЯКІ ПРАЦЮЮТЬ НА ПОСАДАХ РЯДОВОГО І НАЧАЛЬНИЦЬКОГО СКЛАДУ. ЦІ ЖІНКИ З ГОРДІСТЮ НОСЯТЬ ПОГОНІ ТА МАЮТЬ У ПІДПОРЯДКУВАННІ СОТНІ ПІДЛЕГЛИХ. ПОНАД ДВІ ТИСЯЧІ ЖІНОК – ПРАЦІВНИЦІ НАЦІОНАЛЬНОЇ СИСТЕМИ ПРОБАЦІЇ. ДО РЕЧІ, ЛИШЕ ШІСТЬ КРАЇН У СВІТІ ПОВНІСТЮ ДОСЯГЛИ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ – ЦЕ БЕЛЬГІЯ, ДАНІЯ, ЛАТВІЯ, ЛЮКСЕМБУРГ, ФРАНЦІЯ І ШВЕЦІЯ.

Отож, яке воно жіноче «обличчя» нашої служби?! Знайомтеся, наша перша героїня – майор внутрішньої служби, і просто красуня родом з Волині **Світлана Лапай**. У 2005 році закінчила Академію державної податкової служби України. У Державній кримінально-виконавчій службі розпочала працювати з жовтня 1999 року в Київському слідчому ізоляторі.

Чому вирішили йти служити в ДКВСУ? – запитую Світлану. – Дуже хотіла бути схожим на тата – Миколу Даниловича, який працював у Головному слідчому управлінні Київської області. З дитинства захоплювалася його роботою, мріяла одягнути форму, носити погони, і бути офіцером.

У 2006 році Світлана перейшла працювати в управління ДДУПВП України м. Києва та Київської області на посаду інспектора КВІ, отримала звання лейтенанта внутрішньої служби. Згодом (2011 р.) перейшла працювати у сектор організаційно-аналітичної роботи управління.

Там пропрацювала до 2020 р. А уже з червня того ж року перейшла служити в державну установу «Генеральна дирекція Державної кримінально-виконавчої служби України» на посаду інспектора сектору моніторингу та узагальнення відеоінформації відділу організації охорони, збору, аналізу та узагальнення оперативної інформації (чергова частина).

– **Вам подобається Ваша робота?**

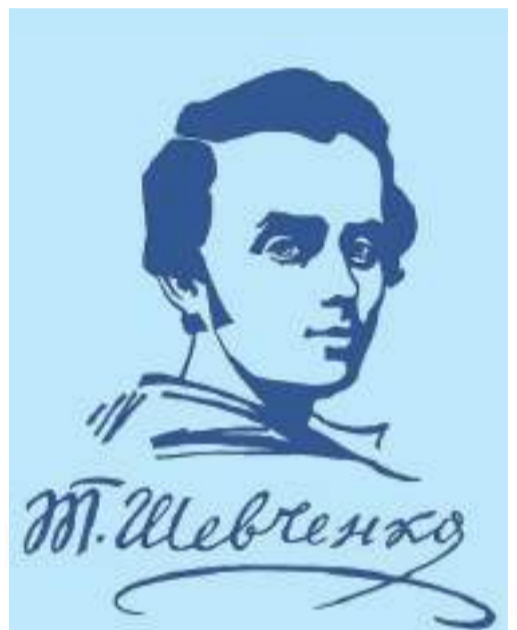
– Якщо одним словом, то так. Насамперед подобається тим, що вона для мене цікава. Моя робота полягає в тому, що я 24 години на добу маю бути уважною й пильною. Адже спостерігаю в монітори комп'ютерів за тим, що робиться в установах і слідчих ізоляторах нашої служби. У разі виявлення порушення, їх фіксую і складаю рапорт.

– **А чи багато порушень виявляєте за добу?**

– Так, звичайно, їх досить багато, і всі вони різного характеру. Інколи бачимо таке, що потім й не хочеться згадувати. Я вважаю, що наша робота надзвичайно важлива й потрібна, бо моніторинг допомагає, щоб в установах дії і персоналу, і засуджених відповідали чинному законодавству.

Робота й обов'язок для кожного офіцера це звичайно святе, але ж ми Жінки насамперед завжди Жінки. І потрібно всюди встигати: поєднати в собі роботу, материнство, і бути ніжною й красивою.

Закінчення на 4-5-й стор.

■ ДО 206-Ї РІЧНИЦІ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Уклін тобі, Тарасе, великий наш пророче!

ЙОГО ІМ'Я СТАЛО СИМВОЛОМ УКРАЇНИ. ЙОГО НАЗИВАЮТЬ ПРОВІСНИКОМ НОВОГО ЖИТТЯ, НАРОДНИМ ПРОРОКОМ, ТИТАНОМ ДУХУ, ЯКИЙ УБОЛІВАВ ЗА ДОЛЮ РІДНОГО НАРОДУ, ТОМУ Й ЗАЛИШИВ НАЩАДКАМ ДУХОВНИЙ ЗАПОВІТ, ЩО ПЕРЕДАЄТЬСЯ ІЗ ПОКОЛІННЯ В ПОКОЛІННЯ, ВІД РОДУ ДО РОДУ.

Тарас Григорович Шевченко — великий поет, геній українського народу. Він зробив неоціненний вклад у духовну скарбницю людства.

Без його імені не можна уявити нашої літератури, нашої культури, нашої країни. Його творчість невмируща. Життя Кобзаря можна вважати справжнім подвигом у мистецтві, бо він віддав усі свої сили, щоб врятувати український народ, українську культуру та відкрив перед ними шлях у майбутнє. З плином часу все більше переконаєшся, що поезії нашого Кобзаря — то одкровення, які він висловив на адресу минулих, сучасних і прийдешніх поколінь українців.

Тарас Шевченко — це вічний вогонь, що ніколи не згасне в серцях народу. Творчість Пророка — це святиня, якою дорожить і гордиться український народ. Ми, нащадки, будемо завжди берегти у своєму серці той вогник любові до Вітчизни, який запалив поет своїми безсмертними творами.

Юлія СЕРЕДА

■ УРОЧИСТО

Привітали колег зі святом

КЕРІВНИЦТВО ДЕПАРТАМЕНТУ ПРИВІТАЛО ЖІНОК З ПРИЙДЕШНІМ МІЖНАРОДНИМ ЖІНОЧИМ ДНЕМ.

Начальник Департаменту, підполковник внутрішньої служби Сергій Гречанюк, привітав жіночу половину колективу, а також зазначив, що чоловіки Департаменту докладуть максимум зусиль для створення святкової атмосфери не тільки напередодні 8 Березня, а і протягом усього місяця.

Перший заступник начальника Департаменту, полковник внутрішньої служби Петро Титовець подякував жінкам за те, що жертвуючи увагою до рідних, ризикуючи здоров'ям, вони виконують свої службові обов'язки, та побажав щоб наступне жіноче свято, ми зустрічали у мирній країні!

Український поет Сергій Жадан презентував жінкам нові авторські вірші, з книги яка буде видана у травні 2021 року.

Музикальний гурт тріо "Байда" продовжив урочистості приємним музичним супроводом загравши українські народні пісні.

■ АУКЦІОН

Такого в Україні ще не було!

На приватизаційний аукціон (bit.ly/2N40tUC) виставлено колишню в'язницю, яка знаходиться у Коцюбинському – анклаві на території Києва.

Непрацююча установа виконання покарань має будівлі загальною площею 27830,6 м², які розташовані на земельній ділянці площею 8,3 га.

Електронні торги мають відбутися 16 березня, а стартова ціна об'єкту приватизації – 220,2 млн грн.

70% надходжень від продажу буде витрачено на розбудову нової в'язничної інфраструктури, яка відповідатиме європейським стандартам. 30% - поповнить державний бюджет.

Приватизація Ірпінського виправного центру відбувається в рамках спільного проекту Фонду держмайна і Мін'юсту – «Велика приватизація в'язниць».

Загалом, на прозорі аукціони планується виставлення майна 35-ти виправних закладів, що перебувають у «законсервованому» стані. Утримувати закриті установи, які не виконують своєї функції, є невігідним для держави, оскільки це мільйони гривень видатків щороку.

■ НАРАДА

Пріоритети визначені, завдання окреслені

З БЕРЕЗНЯ 2021 РОКУ ДЕПАРТАМЕНТОМ ПРОВЕДЕНО РОБОЧУ НАРАДУ З ПИТАНЬ РЕСОЦІАЛІЗАЦІЇ.

Згідно порядку денного обговорувались питання:

- про впровадження Методичних рекомендацій щодо проведення оцінки ризиків вчинення повторного кримінального правопорушення засудженими до позбавлення волі;
- профілактику та попередження самогубств;
- організацію загальноосвітнього навчання та проведення зовнішнього незалежного оцінювання результатів навчання, здобутих на основі повної загальної середньої освіти у 2021 році.

- забезпечення потреб засуджених у професійно-технічній освіті, оволодіння робітничими професіями та спеціальностями, що користуються попитом на ринку праці;
- реалізацію вимог наказу Міністерства юстиції України від 27.01.2021

№ 307/5 «Про затвердження Змін до деяких нормативно-правових актів Міністерства юстиції України»;

- забезпечення права засуджених на користування Інтернетом.

Начальник Департаменту Сергій Гречанюк узагальнив вимоги від роботи підрозділів соціально-виховної та психологічної служби, наголосивши на необхідності формування комплексу заходів щодо попередження самогубств в установах виконання покарань та слідчих ізоляторах для зміни існуючої негативної динаміки, глибокого та системного вивчення причин, умов вчинення суїцидів, перегляду форматів реагування на ці надзвичайні події. Значної уваги приділив продовженню роботи по створенню умов для ресоціалізації засуджених, забезпечення ефективної зайнятості, що є

необхідними і важливими елементами зменшення рецидиву.

Заступник начальника Департаменту Наталія Рибалка розкрила стан та динаміку реалізації пріоритетних напрямів діяльності Департаменту, територіальних підрозділів, установ виконання покарань та слідчих ізоляторів, організаційно-управлінські аспекти впровадження у практичну діяльність інструментів оцінки ризиків вчинення повторного кримінального правопорушення та індивідуального планування соціально-виховної роботи із засудженими в установах виконання покарань.

Нарада пройшла за участі представників міжрегіональних управлінь з питань виконання кримінальних покарань Міністерства юстиції, заступників начальників установ з соціально-виховної та психологічної роботи окремих установ виконання покарань.

Ця нарада є елементом реалізації Департаментом системних заходів щодо удосконалення діяльності органів та установ виконання покарань, реалізації пріоритетних завдань, оновлення інструментарію впливу на засуджених.

■ НАШІ КОЛЕГИ

Ти – жінка! Пам'ятай це всюди! Бо жінка – це і є творець життя!

ЖІНКА! СКІЛЬКИ В ЦЬОМУ СЛОВІ НИЖНОСТІ, МУДРОСТІ, СИЛИ, І ДОБРОТИ. У НАС ПОЄДНАЛОСЯ ВСЕ ПРЕКРАСНЕ, ДОБРЕ, ЧИСТЕ. АДЖЕ ЖІНКА – КОХАНА, ДРУЖИНА, БЕРЕГИНЯ СІМЕЙНОГО ЩАСТЯ.

Знайомтесь: три чарівні жінки, які працюють у відділі кадрової роботи державної установи «Генеральна дирекція Державної кримінально-виконавчої служби України» – заступник начальника відділу кадрової роботи – Наталія Савіцька, провідний фахівець від кадрової роботи Наталія Самара, провідний фахівець від кадрової роботи Інна Захарченко. Саме ці красуні своєю працею невпинно та відповідально забезпечують документальне оформлення персоналу нашої установи, працюють над призначенням, переміщенням та звільненням, наданням відпусток працівників Генеральної дирекції ДКВС України.

Робота кадровика не проста, – каже **Наталія Савіцька**. – Адже вимагає скрупульозності, уважності, знання законодавства щодо документального оформлення. Щодня нам доводиться опрацьовувати десятки наказів, особових справ. Окрім того, щодня доводиться працювати з людьми: намагаємось кожного вислухати, підказати, надати належну допомогу. Для діяльності нашої установи – це надзвичайно важливий напрям. Головне у нашій роботі це оперативність, – акцентує Наталія.

– У нас чудовий колектив. Ми всі працюємо однією злагодженою командою. Я вдячна

своїм колегам за добросовісне та сумлінне ставлення до своїх посадових обов'язків – продовжує **Наталія Савіцька**.

З нагоди свята 8 Березня усім жінкам нашого колективу Генеральної дирекції ДКВС України бажаю, щоб збулися всі ваші заповітні мрії. Нехай душі відіграються теплим весняним сонцем, а вдома вас чекають тільки веселі настрої та посмішки близьких.

Жінки – все можуть, жінкам вдається неможливе. Вони й розумні й працьовиті й зважливі. Рядки вірша Катерини Рубан підтвердження цьому:

*Я – жінка.
Я дійсно, слабка половина
Нехай переможцям –
лаврові вінки!
Історію творять, звичайно,
мужчини,
Але лише так,
як захочуть жінки!*

Кожна з наших героїнь увечері поспішає додому, до родини. А які ви вдома, про що мрієте? – запитую у дівчат. – Я з тих жінок, яким робота не заважає бути мамою, – ділиться **Наталія Савіцька**. – І відчуваю велику відповідальність за майбутнє свого синочка. Завжди планую свій день, встигаю попрацювати на роботі, побути з дитиною та приділити час собі. І завжди пам'ятаю, що на першому місці – людина, яка потребує допомоги. Це стало моїм

принципом в житті та роботі. У кожної людини є мрія. У мене їх декілька, але найголовніша – не втрачати близьких.

– Після того, як закінчується мій робочий день із провідного фахівця я перевтілююсь просто в маму, дружину, дочку, домогосподарку, – розповідає **Наталія Самара**. – Це, мабуть і є найголовніше щастя для кожної жінки. Мій відпочинок і улюблене хобі переплітаються водночас: люблю на дачі висаджувати різноманітні сорти квітів – таким чином відпочиваю душею, а вечорами вишивати картини бісером. А тим часом мої чоловік та синочок займаються бджільництвом. Мрію багато подорожувати, є бажання відкривати інші культури, побачити інший стиль життя, розширити свій кругозір.

– Вдома мене чекають мої найрідніші – син й чоловік, – розповідає **Інна Захарченко**. – Обожаю їх. Вони так часто влаштовують мені сюрпризи. Люблю вишивати бісером. Багато читаю, люблю театр. Усіх своїх колег вітаю з прийдешнім жіночим святом. І хочу наголосити, що так приємно відчувати себе справжньою жінкою – одразу відчувається тепла атмосфера свята. Адже для кожної жінки гарний настрій і позитивні емоції – це і є найкращий подарунок чого й бажаю нашим чарівним жінкам. Зі святом!

Уляна ГОРУК

На фото (зліва направо): **Наталія Савіцька, Інна Захарченко, Наталія Самара.**

■ ВІТАННЯ

Слово про сучасницю

Напередодні жіночого свята керівництво Дніпровського центру підвищення кваліфікації персоналу Державної кримінально-виконавчої служби України разом із колективом привітали начальника циклу загальноправових дисциплін підполковника внутрішньої служби Олену Попазову з нагоди виходу на заслужений відпочинок.

Олена Василівна присвятила понад 26 років службі в пенітенціарній сфері та пройшла трудовий шлях від викладача до начальника циклу. До речі, за сумлінне ставлення до виконання службових обов'язків Олена Попазова за час служби отримала 41 заохочення, серед яких: нагрудний знак «За відзнаку в службі», медаль «20 років сумлінної служби», Подяка Міністерства юстиції України, занесення до Дошки пошани ДДУ ПВП, занесення до Дошки пошани навчального закладу, Почесна грамота виконкому Кам'янської міської ради та ін.

Колектив Дніпровського центру ПКП ДКВС України висловлює слова вдячності за самовіддану і сумлінну працю, професіоналізм та від щирого серця бажає міцного здоров'я, добробуту, достатку, довгих і щасливих років життя! А також вітає з нагоди 8 Березня: у цей чарівний жіночий день – тепла, радості та оптимізму в кожному дні. Нехай в душі завжди панує вічна весна, а на обличчі сяє сонячна усмішка і зігріває всіх ніжними променями.

Наш кор.

Весни в душі!

Весняним днем 2 березня керівник установи разом із колективом установи привітали провідного фахівця групи контрольно-аналітичної роботи Ольгу Павлову з Днем народження.

Ольга Володимирівна розпочала свою трудову діяльність в установі в 1997 році на посаді інспектора по контролю за виконанням судових рішень. І з 1999 року продовжила свій трудовий шлях вже на посаді начальника відділу по контролю за виконанням судових рішень. Керуючи відділом 15 років, Ольга Володимирівна завжди плідно виконувала свої службові обов'язки, за що неодноразово була заохочена за досягнення позитивних показників в службовій діяльності.

У грудні 2014 року, за віком, Ольга Володимирівна звільнена з ДКВС України у запас Збройних Сил України.

Після виходу на заслужений відпочинок, продовжила свою трудову діяльність в установі, і наразі успішно працює на посаді провідного фахівця групи контрольно-аналітичної роботи.

Керівництво та весь колектив установи щиро вітають іменинницю та зичать міцного здоров'я, миру, щастя, добра і благополуччя. А також вітають з нагоди Міжнародного жіночого свята Ольгу Володимирівну та всіх жінок, які працюють в колективі. Бажають поваги і розуміння від колег, любові й турботи від рідних сердець, задоволення і насолоди від життя, приємних сюрпризів та добрих подарунків від долі.

Наш кор.

Жіноче «обличчя»

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Світлана Лапай – щаслива мама й хороша дружина. З чоловіком Олегом виховують сина й доньку: Дениса й Анну. До речі, Олег Лапай, дослужився до спеціального звання підполковник внутрішньої служби, а сьогодні уже пенсіонер ДКВС України, працював у Київському слідчому ізоляторі та управлінні ДДУПВП України в м. Києві та Київській області. Для дев'ятнадцятирічного сина Дениса вона любляча мама та зразок для наслідування. І хоча син ще не в погонах, але на сьогодні уже студент 4 курсу Київського фахового коледжу комп'ютерних технологій та економіки Київського авіаційного університету. Мріє бути зв'язківцем.

А для маленької школярочки Анни – найкраща матуся! Попри такий юний вік, у дівчинки дуже щільний графік, адже вона професійно займається танцями. І на сьогодні уже виборола перше місце на Міжнародному фестивалі з танців, має призіві місця у різних конкурсах. Як то кажуть, коли людина талановита, то талановита у всьому – Анна й навчається на «відмінно», має подяки та грамоти за гарне навчання, чим радує своїх батьків.

– Як Вам вдається поєднати в собі роль співробітника, і дружини, і мами, і чи маєте хобі!? – запитує у Світлани. – Моє хобі – це моя родина, увесь мій час я присвячую їм. Я віддаю їм усю свою любов й тепло. І взагалі наша сім'я дуже

дружня, якщо щось трапляється, то завжди звертаюся за допомогою чи порадою до мами. Моя мама Тетяна, дуже хороша людина. Завдяки їй я стала тим, ким я є, вона завжди вірила у нас з сестрою та підтримувала у всіх починаннях. До речі, моя сестра Марина працює в Департаменті з питань кримінальних покарань України в управлінні контролю за виконанням судових рішень.

Напередодні жіночого свята 8 Березня хочу привітати своїх найдорожчих. Своїй матусі бажаю міцного здоров'я, бо воно їй дуже потрібне, сестричці – не зупинятися на досягнутому, кар'єрного росту, а донечці – тепла й здійснення мрій. Є в мене ще одна мама, це моя свекруха. Вона теж мені дорога людина – вітаю зі святом весни, краси й любові!

А ця красуня-блондинка народилася на Київщині, в смт Коцюбинське. **Юлія Ружанська** в школі навчалася на «відмінно» і вже тоді мріяла стати військовою, але батьки вмовили вступити до Київського топографічного технікуму на спеціальність прикладної геодезії. Викладачі технікуму роздивились у дівчині задатки військового і коли отримала диплом та спеціальність інженера-геодезиста, рекомендували на роботу, за розподілом, до військової картографічної частини. Таким чином Юлія стала техніком обчислювального центру, її робота полягала у тому, щоб оцифрувати секретні карти для ракет.

– Але думка отримати звання мене не полишала, – розповідає Юлія. – Тому я пішла до військкомату та призвалася на військову службу за контрактом до «Першої Проскурівської бригади зв'язку». Проїшовши курс молодого бійця у 1999 році мені було надано звання прапорщика Збройних сил України та закріплено начальником секретної апаратури автоматичного секретного зв'язку.

Юлія Вікторівна відслужила три контракти, була заохочена понад 20 разів подяками, грамотами, занесенням на Дошку пошани, має медаль за сумлінне та бездоганне виконання службового обов'язку за результатами міжнародних навчань «Фортпост-2002».

– На жаль, військова частина була розформована за програмою реформування ЗСУ, – розповідає далі Юлія. – і в мене постало питання, де проходити службу далі. Я дізналася про Державну пенітенціарну службу України і вирішила спробувати. Влаштувалася на роботу до Ірпінського виправного центру № 132 на посаду молодшого інспектора відділу нагляду і безпеки, де прослужила 13 років.

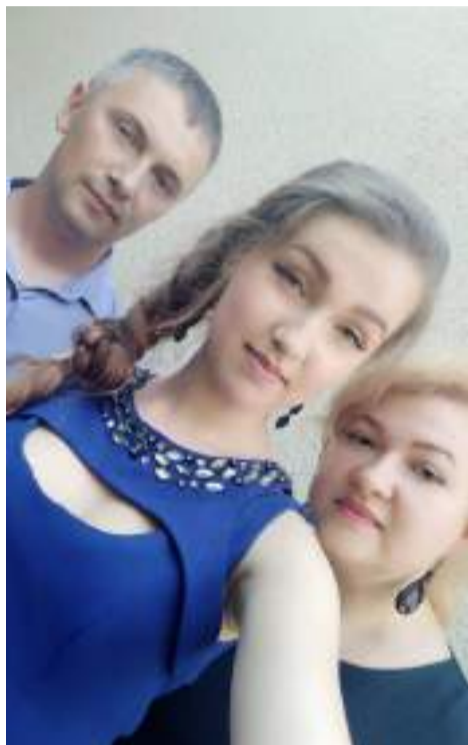
Але знов реформи і виправний центр припинив свою роботу. Тому мене було переведено до державної установи «Генеральна дирекція ДКВС України» на посаду молодшого інспектора відділу організації охорони, збору та узагальнення оперативної інформації (чергова частина). Колектив мене зустрів добре, за що я дуже вдячна і швидко адаптувалася.

Сьогодні я старший прапорщик внутрішньої служби, і служба моя триває понад 20 років, але я жодного разу не пожалкувала, що одягла погоні, і з впевненістю можу сказати, що моя дитяча мрія збулася. Я багато чому навчилася,

нашої служби

що приносить користь й у повсякденній життєдіяльності. А також за час служби в мене з'явилося дуже багато справжніх друзів!

Юлія щаслива у шлюбі. – Я дуже вдячна своєму чоловіку Руслану, з яким ми прожили у шлюбі 21 рік, за розуміння та підтримку. Він працює комерційним директором групи компаній «КомСервіс».

А ще наша героїня – чудова матуся. Разом з чоловіком вони виховують донечку Анну, якій вже 17 років. У цьому році вона закінчує школу та є претенденткою на золоту медаль. Донька займається спортивно-бальними танцями – багаторазова переможниця міжнародних та всеукраїнських змагань, чемпіонка Східної Європи та багаторазова чемпіонка України, майстер спорту зі спортивних танців, має понад 100 нагород та відзнак. До речі, вона уже декілька років тренує маленьких майбутніх чемпіонів і мріє стати визначним тренером у майбутньому, тому вступатиме до вишу на цю спеціальність, а батьки її в цьому всіляко підтримують.

У пані Юлії є хобі – акваріумістика, має величезний акваріум з цихлідами. – Люблю спостерігати за цими красивими створіннями, – ділиться вона. А ще в неї надзвичайно добре й чуйне серце, адже вона постійно допомагає безпритульним тваринам, які живуть у притулках, та й удома має чотири котики, яких підбрала на вулиці.

«З усіх чеснот душі найбільша гідність – доброта», – казали мудреці. Такі вони наші жінки – надзвичайно добрі, красиві, ніжні...

Третя наша героїня – голубоока красуня, родом з оспіваної у піснях Житомирщини, старший прапорщик внутрішньої служби **Людмила Журибіда**.

З дитинства Людмила не мріяла про погони, й гадки не мала, що буде служити у формі. Вона вважала, що її покликання освоїти професію пекаря, щоб пекти смачний, запашний хліб. Лише згодом, коли вийшла заміж за офіцера – зрозуміла ким хоче бути. Володимир Журибіда на той момент уже працював у Бучанській виправній колонії №85. Він

покорив серце молодій дівчині, і це кохання з першого погляду переросло в щасливу міцну родину і змінило професійний вибір нашої героїні.

Отож після народження сина Олександра Людмила йде працювати в Бучанську виправну колонію №85 на посаду молодшого інспектора. Понад 15 років свого життя віддала роботі в установі. Сьогодні вона співробітниця державної установи «Генеральна дирекція ДКВС України» на посаді молодшого інспектора відділу організації охорони, збору та узагальнення оперативної інформації (чергова частина).

– Бучанська виправна колонія №85 – це була установа з середнім рівнем безпеки для чоловіків, які раніше відбували покарання. Не секрет, що ці люди були не найкращими громадянами. Вам було важко там працювати?

– Ні. Не було важко, і не було відчуття страху. Адже завжди знаходила спільну мову із колегами, і з тими людьми, які оступилися й там перебували, адже вони теж люди. В установі я пройшла своєрідну життєву школу: спочатку працювала на прийомі та видачі посилок та передач, забезпечувала надання короткострокових та тривалих побачень засуджених із їх родичами, також працювала в охороні на контрольно-пропускному пункті з пропуску людей, а згодом черговою по адміністративному корпусу установи. Моя робота дала урок на все життя, показала його

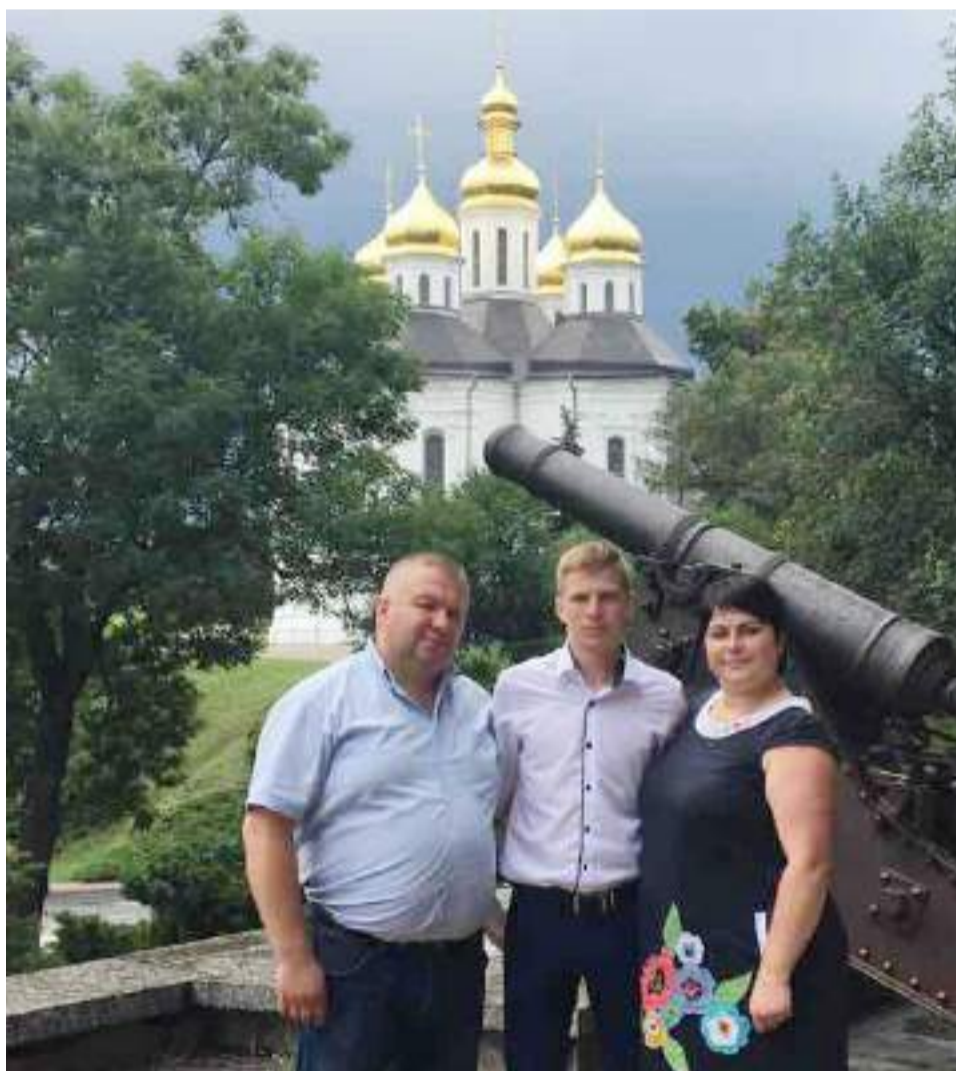

цінність, адже щодня в установу приїздили на побачення чиїсь матері, батьки, дружини, діти. І часто потрібно було когось вислухати, розрадити, заспокоїти й підтримати.

На новій роботі я нещодавно. 8 Березня, на жіноче свято якраз буде рівно місяць. Але й ця робота мені дуже подобається, у нас чудовий колектив, який мене підтримав і ставить з розумінням.

До речі, за роки служби Людмила Миколаївна неодноразово заохочувалась подяками, грамотами й занесенням на Дошку пошани.

Для сина вона – любляча мама та зразок для наслідування. Син Олександр

уже давно обрав своє майбутнє – служити українському народові, і також одягнув погони.

– Він наша гордість й надія, – каже Людмила. – Наразі уже старший лейтенант внутрішньої служби, працює в Департаменті з питань кримінальних покарань. Навчався в Академії ДПтСУ, а також в Національній академії внутрішніх справ, тепер здобуває ступінь магістра в Академії ДПтСУ. З дружиною Іринкою подарували нам маленьке сонечко – внучечку Аріночку.

До речі, Володимир Журибіда також багато років віддав службі в ДКВСУ. Сьогодні він пенсіонер, але продовжує працювати в Міністерстві юстиції України.

Людмила обожає квіти, особливо орхідеї. Її колекція налічує понад 20 екземплярів. Друге хобі – це подорожі Україною. За її словами, щоразу, мандруючи Україною, відкриває для себе щось нове, незвідане й цікаве.

Отож досвід й фаховість цих жінок служать в ім'я благородної справи для правопорядку й безпеки в суспільстві. Що їх об'єднує ще?! Вдома, зі своїми родинами вони люблячі дружини й матері, і просто вродливі жінки. Хочеться, щоб весна завжди вирувала у їхніх душах, додавала сил і наснаги, а добро – назавжди поселилося в їхніх домівках.

Людмила КРАВЧЕНКО

■ ЧИТАЧ – ГАЗЕТА ЧИТАЧ

«Не забуду голос твій...»

УЖЕ ПОНАД СТОЛІТТЯ У ДЕНЬ 8-ГО БЕРЕЗНЯ ВШАНОВУЮТЬ ЖІНОК, висловлюючи їм почуття вдячності, підтримки і любові. ПРИКМЕТНО, ЩО МІЖНАРОДНИЙ ЖІНОЧИЙ ДЕНЬ ВИПАДАЄ НА ПОЧАТОК ВЕСНИ, КОЛИ ПРИРОДА ОЖИВАЄ ТА ВІДНОВЛЮЄТЬСЯ. У ЦІ ДНІ ЧОЛОВІКИ ХТО ПОДУМКИ, А ХТО – НАЯВУ ЗВЕРТАЄТЬСЯ ДО НАЙПРЕКРАСНІШОЇ ПОЛОВИНИ ЛЮДСТВА, ВІДДАЮЧИ ЇЙ СВОЮ ШАНУ.

А ТІ, КОМУ ДОВОДИТЬСЯ ПЕРЕБУВАТИ У МІСЦЯХ ПОЗБАВЛЕННЯ ВОЛІ, СВОЇ ПОЧУТТЯ ВИЛИВАЮТЬ У ЛИСТАХ, СПОГАДАХ, ВІРШАХ... БАГАТО ХТО З НИХ РОЗКАЮЄТЬСЯ У СВОЇХ ПОГАНИХ ВЧИНКАХ І ОБІЦЯЄ (ЯКЩО ТАКЕ БУЛО) НІКОЛИ НЕ ОБРАЖАТИ СВОЇХ ДІВЧАТ, ЖІНОК, МАТЕРІВ. ОСЬ ЩО ВОНИ ПИШУТЬ.

«М и завжди перед жінками є в невідплатному боргу, – наголошує засуджений В. із Чернігівського слідчого ізолятора. – Що може бути кращим за них, за їхню піклування і ласку? Хочу висловити слова вдячності своїй дружині за те, що вона є, що повірила в мене і обіцяю, що все у нас буде добре».

«Не забуду голос твій...», – розпочав свій лист засуджений М. із Холодногірської виправної колонії №18, що на Харківщині, звертаючись до своєї дівчини. – Гріхів у мене багато, ти знаєш. Тут, у в'язниці, намагаюсь не тільки замолювати їх, але й пробую допомогти іншим змінюватись. Я зрозумів, що любов до Бога і до тебе, кохана, робить дива. Я вдячний Йому і тобі, що дали мені змогу переосмислити своє життя і повірити в себе, повірити, що на волі можна розпочати життя з чистого аркуша, щоб бути щасливими.»

А ці рядки, написані засудженим Р. із Полтавської виправної колонії №64:

«Твій погляд стоїть у мене перед очима... Ти мені потрібна, як ніколи. Я тебе кохаю, наче в перший раз». Наш читач звертається до своєї коханої дівчини. Та сум'яття охоплюють його душу. Чи не покине? Чи не забуде? Чи вибачить? Саме напередодні 8-го березня, згадуючи, як вони свого часу разом святкували, біль знову охопив його душу. Пише, добре, що є кому розповісти про наболіле.

Що ж, хочемо побажати хлопцеві якнайшвидше вийти на волю, ще раз і ще раз переосмислити своє минуле й жити з надією і вірою, що в нього буде хороша сім'я.

Постійно ділитись з нами своїми думками наш читач Олег Гуртовий із Замкової виправної колонії №58, що на Хмельниччині. Він переконаний, що життя усіх людей змінюється під впливом Божого слова і любові до коханої жінки. У день свята вітає усіх представниць жіночої статі, зокрема і працівниць редакції газети, бажає їм

здоров'я, натхнення, радості і миру у їхніх душах.

Звертаючись до редакції, засуджений О. із Кам'янської виправної колонії №34 Дніпропетровської області розповідає про свої мрії, плани на майбутнє. Їй дуже хочеться, щоб близька людина, а саме чоловік, дочекався її, щоб не тільки на свята вони були щасливими, а зуміли і будні перетворювати на свята. «Настає весна. Усіх жінок вітають чоловіки зі святом любові і квітів. Мені дуже сумно, що я не серед тих, сама завинила», – відчувається біль у кожному рядку засудженої. Та хочемо підтримати її. Буде і на її вулиці свято, якщо вона зрозуміла свої помилки, промахи і щиро розкаюється у вчиненому.

На завершення коротенького огляду листів згадала про допис засудженого Б. із Київського слідчого ізолятора, який надіслав нам уривок вірша про кохання автора О. Високого, співзвучний його почуттям:

– Мені завжди
Твоєї ніжності бракує...
Коли, буває,
Відстань розділяє нас –
В краю далекому
Лише про те жалкую,
Що почуттів твоїх
Не взяв я про запас.

Редакція газети «Закон і обов'язок» вдячна усім, хто поділився своїми думками з приводу жіночого свята, щиро і відверто зізнався коханим у своїх почуттях. Нехай щастить вам!

Зоряна НАГІРНЯК

■ НАМ ПИШУТЬ

Зі святом весни й краси!

Здравствуйте дорогі сотрудниці редакції «Закон і обов'язок». Я снова спешу поздравить вас с праздником весны и красоты – 8 Марта.

Пожелать всем вам здоровья, счастья, успехов в работе и полного детского смеха в ваших домах. Будьте такими же хрустальными, нежными, любимыми. Поздравляю, будьте счастливы!

Уважаемая редакция! Наша колония не простая – это учреждение для осужденных инвалидов. И я хочу также поздравить всех наших сотрудниц с праздником – Международным женским Днем 8 Марта. Желаю здоровья, счастья, успехов в работе. Пусть в этот день коснется луч Надежды, Веры, Любви. А так же хочу пожелать, чтоб ваш благой контракт перед Законом оставался таким же успешным и преуспевал в должностном росте и всегда оставался на высшем уровне эстетического характера.

Имеется еще одно моё поздравление в котором бы хотелось коснуться еще одних женщин, девушек, мам, дочерей, тех, которые волею судьбы попали за решетку. Я желаю вам так же здоровья, счастья и быстрого возвращения к близким и родным, к детям. Хочу сказать, что и я тоже не без греха, но все равно желаю вам, чтобы у вас все было хорошо. Желаю вам выбрать путь, сплоченной семьи. Вас ждут дома, перечеркните прошлое, живите настоящим, что бы вашим детям не было стыдно за вас. Поздравляю вас девчонки, будьте счастливы!

*Зачем губить в унынии пустом
Счастливым день 8 Марта?!
Ваши силы, взвешены растраты
Перед Божим данным сном.
Ваше право на свободу и устройство
Избрания тайн, подарков из глубин.
Заслуга ваша и жизненной ценой
Вас Господь давно благословил.
Желаю вам любить незримо,
Изысканных цветов, и запах роз,
И ветерок, лаская, игриво,
Весь негатив таинственно унес.*

Сергій КОРТЕНКО,
Софіївська ВК №45

■ МИСТЕЦЬКИЙ КОНКУРС

«Без надії сподіваюся»

1 місце

2 місце

3₁ місце3₂ місце

До 150-річчя від дня народження Лесі Українки у приміщенні Департаменту організовано та проведено виставку творчих робіт засуджених під назвою «Без надії сподіваюся».

У мистецькому конкурсі взяли участь 67 засуджених, серед яких визначено переможців: 1-ше призове місце, 2-ге призове місце та три 3-іх призових місця, а також номінації «За кращу креативність оформлення твору» і «Кращий твір глядацьких симпатій».

Найближчим часом переможцям буде вручено нещодавно видані до 150-річчя письменниці книги із творами Лесі Українки та дипломи про зайняття призових місць у мистецькому конкурсі. Вітаємо переможців!!!

■ НАША МОВА КАЛИНОВА

Рідна мова народу лежить в основі культурного життя

КОЖНА НАЦІЯ СВІТУ ЗА ТРИВАЛІ ВІКИ ІСНУВАННЯ СТВОРИЛА, ВИПЕСТИЛА СВОЄ НАЦІОНАЛЬНЕ ДЕРЕВО ЖИТТЯ. ТАКЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ДЕРЕВО КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ МАЄ Й НАША УКРАЇНА. АЛЕ ТІЛЬКИ ТОДІ, КОЛИ МИ ВВАЖАТИМЕМО КУЛЬТУРНУ СПАДЩИНУ НАШОГО НАРОДУ КОРИННЯМ І СТОВБУРОМ ДУХОВНОГО ЖИТТЯ, ЗАРЯСНЮЮТЬ МАЙБУТНІ МИСТЕЦЬКІ ВРОЖАЇ. ВОНИ ЦІЛКОМ ЗАЛЕЖАТЬ ВІД НАШОГО ДОГЛЯДУ, ВІД КУЛЬТИВУВАННЯ ЦЬОГО ДЕРЕВА ЖИТТЯ. ЗВИЧАЙНО, КОЖНЕ ДЕРЕВО МОЖЕ ВСОХНУТИ БЕЗ ДОГЛЯДУ, ПИСАВ ТАЛАНОВИТИЙ ДОСЛІДНИК КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНСЬКОГО НАРОДУ ІВАН ГОНЧАР, ЩЕ ПРИКРИШЕ, КОЛИ ТРАПИТЬСЯ СВИНЯМ ПІДРИТИ ГЛИБОКО ЙОМУ КОРИННЯ, ПОЖИВИТЬСЯ ЙОГО ПЛОДАМИ – ТОДІ ДЕРЕВО МОЖЕ ЗНИКНУТИ ЗОВСІМ. НЕ ТРЕБА ЗАБУВАТИ Й ПРО ТЕ, ЩО ЖОДНЕ ДЕРЕВО НЕ МОЖЕ РОСТИ БЕЗ ҐРУНТУ, ЯКИЙ ЙОГО ЖИВИТЬ. ТАКИМ ҐРУНТОМ ДЛЯ ДЕРЕВА Є МИНУЛЕ НАРОДУ, А НАЙГОЛОВНІШЕ – РІДНА МОВА НАРОДУ, ЩО ЛЕЖИТЬ В ОСНОВІ ВСЬОГО КУЛЬТУРНОГО ЖИТТЯ.

У кожному слові рідної мови – не тільки звукове позначення явища, події, речі, а й найтонші відтінки почуттів і переживань. Ми промовляємо слово «обрій» – і перед нами постає яскрава картина: гарячий літній день, степ цвіте і духмяніє, блакитне небо десь далеко-далеко доторкнулось своїм кришталевим склепінням до землі, і земля в тому місці тремтить у хвилях марева. Ми чуємо слово «смеркає» – і наша уява малює тихий осінній вечір, горять дрова в печі, діти горнуть до матері, просять розповісти казку про сірого вовка і хитру лисичку... – ці поетичні рядки належать перу видатного педагога Василя Сухомлинського. – кожне слово рідної мови має своє обличчя, як у квітки, в нього свій неповторний аромат і відтінки барви, – а цих відтінків кожна барва має тисячі. Любов до Батьківщини неможлива без любові до рідного слова. Тільки той може осягти своїм розумом і серцем красу, велич і могутність Батьківщини, хто збагнув відтінки й пахощі рідного слова, хто дорожить ним, як честю рідної матері, як коліскою, як добрим ім'ям своєї родини. Людина, яка не любить мови рідної матері, який нічого не промовляє рідне слово, – це людина без роду й племені.

Мова є першим мистецьким витвором народу. Тисячі, мільйони пісень, дум, приказок, байок, легенд, казок створені на основі мови. Неоціненні скарби народного мистецтва також є безпосереднім плодом творчості нашої мови, бо як думала людина, так і висловлювала свою думку, так і творила. Підступна ідея про двомовність українського народу веде до знищення національної ознаки людини, бо вона двома мовами не мислить і не говорить. Народ має свою рідну мову, яку з роду в рід культивує, вдосконалює, розвиває, любить і ніякою іншою мовою не викладе так своєї душі, як рідною.

На жаль, як зазначає професор Олександр Пономарів, і в офіційно-діловому, і в розмовному мовленні зловживають росіянізмами, мовними покручами, такими, наприклад, як вислів «давати добро»: Президент дав добро на підготовку проекту указу про створення вільної економічної зони в Трускавці. З погляду лексико-семантичних норм української мови можна подумати, начебто президент віддав на цю

справу частину свого майна, бо іменник «добро» означає «сукупність належних комусь речей, предметів, цінностей», а також «благо», протилежне до «лихо», «зло». Отож некритичне використання розмовного російського вислову «давати добро» (де «добро» є субстантивованим прислівником) в українській мові призводить до затемнення змісту висловлювання. Адже насправді йдеться про те, що президент «дав згоду на підготовку (погодився з підготовкою, схвалив підготовку) проекту».

У газетах захоплюються калькуванням з російської мови висловом «залишати когось у спокої», хоч є оригінальний український фразеологізм «давати комусь спокій»: «Бачити, що ця справа така болюча для нього, я дав спокій і не розпитував подробиць» (М. Коцюбинській). Тож замість «залишимо міністрів у спокої», як пише один часопис, краще сказати «дамо міністрам спокій».

Російський вислів «отдавать себе отчет» можна відтворити словами «усвідомлювати, розуміти щось» «орієнтуватися в чомусь» або висловом фразеологічного типу «здавати собі справу», але не «здавати собі звіт», як інколи помилково пишуть і кажуть.

Існування слова «малоімуцій» в українській мові більш ніж проблематичне. Його немає в одинадцятитомному «Словнику української мови», не кажучи вже про словник за редакцією Б. Грінченка. Замість нього треба використовувати «незалежний» («країна поділена на купку надблагатіїв та силу-силенну незалежних громадян»), «малозабезпечений» («більшість промислових підприємств не працює, а це спричиняє зростання кількості малозабезпечених родин»), «низькооплачуваний» («низькооплачувані мешканці міста дістають допомогу від добродійних організацій»). Однак ЗМІ перевагу чомусь віддають саме неукраїнському слову «малоімуцій» («малоімуці цього району м. Києва одержали 600 посилок»).

Розповідаючи про роботу радіопрограми, диктор каже: «Кожної п'ятнадцятої й сорок п'ятої хвилини ми передаємо інформаційні повідомлення, весь останній час – музику». «Останній», як відомо, це той, котрий закінчує щось, кінцевий; антонім до слова «перший»;

відповідає російському «последний». У цитованому уривку «останній» недоречно, бо вжите під впливом російського «остальной», яке в нашій мові відтворюється словами «решта», «інший». Наприклад: «Двоє залишаться, а інші (всі інші) хай ідуть (а решта хай іде)». Отож наведений фрагмент дикторського тексту мав би звучати так: «Кожної п'ятнадцятої й сорок п'ятої хвилини ми передаємо інформаційні повідомлення, а решту саму – музику».

У наукових працях, офіційно-ділових документах, у жанрах публіцистичних нерідко натрапляємо на кальки з російської мови, зауважує доктор філологічних наук, професор Іван Вихованець. Це, наприклад, важкомовні сполуки по відношенню до освіти, у відповідності до угоди, у залежності від погоди, у порівнянні з сьогоденням. Українській мові притаманні легкомовні відповідники цих сполук. Зокрема, замість по відношенню до освіти потрібно вживати прийменників щодо або стосовно з формою родового відмінка іменників, а сполуки на зразок у відповідності до угоди, у залежності від погоди варто замінити прийменниками відповідно до, залежно від з родовим іменниковим відмінком, сполуку у порівнянні з сьогоденням – прийменником порівняно з, який поєднується з формою орудного відмінка іменників.

На завершення – подача мовних недоречностей з виступів деяких народних обранців: «небезпека вже надвигається» («небезпека вже насувається»), «що мішає вам нормально працювати?» («що заважає вам нормально працювати?»), «ці додаткові нагрузки» («ці додаткові навантаження»), «у цьому немає жодної надобності» («у цьому немає жодної потреби»), «народові надійло таке життя» («народові набридло таке життя»), «накінець буде розглянуто останню пропозицію» («нарешті буде розглянуто останню пропозицію»), «протягом останніх років нами накопичено великий досвід» («протягом останніх років ми нагромадили великий досвід»), «існуюча в нас система налогообкладення» («наявна в нас система податків (оподаткування)'), «цей закон направлений на розвиток демократії» («цей закон спрямований на розвиток демократії»), «негоже законодавцям порушувати порядок і закон» («негоже законодавцям порушувати порядок і закон»), ви настоюєте на виступі?» («ви наполягаєте на виступі?»), «тепер пару слів нащот своїх планів» («тепер кілька слів про свої плани»), «згадане рішення було обжалуване в суді» («згадане рішення було оскаржене в суді»), «цей захід облежить виконання завдання» («цей захід полегшить виконання завдання»), «обіцати можна багато» («обіцати можна багато»).

Марія ВОЛОЩАК,
зі «Збірника мовностилістичних
порад лінгвістів, літературознавців,
публіцистів»

■ ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ
ПРО ВЕСНУ

* * *

Стояла я і слухала весну,
Весна мені багато говорила,
Співала пісню дзвінку, голосну
То знов таємно-тихо шепотіла.
Вона мені співала про любов,
Про молодощі, радощі, надії,
Вона мені переспівала знов
Те, що давно мені співали мрії.

Лесья УКРАЇНКА

* * *

Весняний день. Вологий вітер. Хмари.
Гримлять струмки. Ламаються льоди.
Граки в садах влаштовують базари.
В полях — озера талої води.
То дощ. То сніг. То пролісків іскринки.
То перший грім. То пломінка блакить...
Усе мінливе, наче настрій жінки:
Не добереш, чого чекать за мить.

Микола ЛУКІВ

Блакитна Панна

Має крилами Весна
Запашна,
Лине вся в прозорих шатах,
У серпанках і блаватах...
Сяє усміхом примар
З-поза хмар,
Попелястих, пелехатих.
Ось вона вже крізь блакить
Майорить,
Довгожданна, нездоланна...
Ось вона — Блакитна Панна!..
Гори, гай, луги, поля —
Вся земля
їй виспіває: «Осанна!»
А вона, як мрія сну
Чарівна,
Сяє вродою святою,
Неземною чистотою,
Сміючись на пелюстках,
На квітках
Променистою росою.
І уже в душі мойї
В сяйві мрій
В'ються хмелем арабески,
Миготять камей, фрески,
Гомонять-бринять пісні
Голосні
І сплітаються в гротески.

Микола ВОРОНИЙ

* * *

Весна! весна! — від поночі до рання.
Весна — в вікно, на дах, на капелюх,
весна в колючі воронів гнізда,
весна на кригу і від берегів —
на течію, на вир, на чорторії
весна правує серцем, як веслом,
весна збігає і збігають роки,
вже й вечори попереду біжать.

Василь СТУС

■ ФОТОФАКТ

Одруження – одна з найвизначніших подій в житті людини. Воно символізує народження сім'ї та нового етапу в житті – життя подружнього. У народі нерідко говорять, що шлюби укладаються на небесах. І відбувається це в ту мить, коли серця людей поєднуються під час реєстрації шлюбу.

У Вінницькій установі виконання покарань №1 відбулась державна реєстрація шлюбу між засудженим до довічного позбавлення волі Іваном Я. та громадянкою Марією Ш.

У визначеному адміністрацією установи приміщенні, представником Вінницького міського відділу ДРАЦС

проведена церемонія одруження. Урочистий захід в установі проводився із врахуванням карантинних обмежень, без запрошених осіб.

Заступник начальника установи із соціально-виховної та психологічної роботи підполковник внутрішньої служби Ігор Коцяк зазначив, що адміністрація установи всіляко сприяє реєстрації шлюбів засуджених, оскільки підтримання соціальних зв'язків, створення родини, прагнення якомога швидше опинитися поруч з близькими людьми вкрай позитивно позначається на правослужняній поведінці засуджених та сприяє їх ресоціалізації і соціальної адаптації в разі звільнення.

■ ЦІКАВІ ФАКТИ

Жінка,
як квітка

ЖІНКА – ЦЕ НАДЗВИЧАЙНО КРАСИВА КВІТКА, ЯКА РОЗПУСКАЄТЬСЯ ЛИШЕ ТОДИ, КОЛИ ЗНАХОДИТЬСЯ В РУКАХ УЛЮБЛЕНОГО ТУРБОТЛИВОГО ЧОЛОВІКА. АЛЕ МАЛО ХТО З ЧОЛОВІКІВ МОЖЕ ВПЕВНЕНО ЗАЯВИТИ, ЩО ВІН ЗНАЄ ПРО ЖІНОК АБСОЛЮТНО ВСЕ. ХОЧА БІЛЬШІСТЬ ЦІКАВИХ ФАКТІВ ПРО ЖІНОК ВЖЕ ДАВНО ВІДОМІ КОЖНОМУ ТА РЕГУЛЯРНО ПУБЛІКУЮТЬСЯ В ЧОЛОВІЧИХ ЖУРНАЛАХ І ТЕМАТИЧНИХ ВЕБ-РЕСУРСАХ, АЛЕ ЖІНКА, ЯК І РАНІШЕ, ПРОДОВЖУЄ ЗАЛИШАТИСЯ ЗАГАДКОЮ, ЯКУ ПОТРІБНО РОЗГАДАТИ ШВИДШЕ ЗА ВСЕ, ЦЕ ВИКЛИКАНО НЕ ВІДСУТНІСТЮ НЕОБХІДНОЇ ІНФОРМАЦІЇ, А НЕБАЖАННЯМ АБО НЕМОЖЛИВІСТЮ ЇЇ ЗРОЗУМІТИ. АДЖЕ ВІДМІННОСТІ МІЖ ЧОЛОВІКАМИ І ЖІНКАМИ НЕ ОБМЕЖУЮТЬСЯ ТИМ, ПРО ЩО НАМ РОЗПОВІДАЛИ НА УРОКАХ АНАТОМІЇ. ВСЕ НАБАГАТО СКЛАДНІШЕ І В БІОЛОГІЧНОМУ, І В ПСИХОЛОГІЧНОМУ ПЛАНІ. ТОЖ СЬОГОДНІ МИ ПОДІЛИМОСЯ З ВАМИ ЦІКАВИМИ ФАКТАМИ ПРО ЖІНОК, ЯКІ МОЖУТЬ СТАТИ ВІДКРИТТЯМИ ДЛЯ БАГАТЬОХ ЧОЛОВІКІВ ТА І САМИХ ЖІНОК.

♀ Біологічний символ жіночої статі: коло на вершині невеликого хреста, також є символом планети Венера. Символ, як вважають, являє собою часткову копію дзеркала римської богині Венери.

♀ Середня кількість сумок, придбаних жінкою протягом життя, становить 102 шт.

♀ В англійській мові жінки спочатку асоціюються на різних етапах життя з термінами: «діва», «мати» і «крона».

♀ Жіночі груди набагато більші в пропорціях з тілом, порівняно з самками інших ссавців. Великі розміри не є необхідним чинником у годуванні грудьми, це, швидше за все, результат статевого відбору.

♀ У жінок шансів стати сліпими або слабозорими в два рази більше, ніж у чоловіків. Експерти пояснюють цю різницю більшою тривалістю життя жінок (що призводить до багатьох вікових порушень зору) та специфічним захворюванням очей, які за своєю природою частіше зустрічаються у жінок, такі як синдром сухого ока і дистрофія райдужної оболонки.

♀ Депресія – найбільш поширена причина інвалідності у жінок. За

статистикою, близько 25% всіх жінок схильні до глибокої депресії в якийсь момент свого життя.

♀ Коли жінка позіхає, вона прикриває рот не кулаком, а долонею.

♀ За даними доповіді від 2014 року з бюро перепису населення, одна третина українок у віці від 23 до 25 отримали ступінь бакалавра або магістра.

♀ Найбільше українок працюють у сфері освіти, охорони здоров'я та соціальної допомоги. У цих трьох галузях промисловості задіяно майже третина всіх працюючих жінок країни.

♀ При ходьбі жінка похитує стегнами. Це пояснюється тим, що кістки жіночого тазу розташовані ширше, ніж чоловічого.

♀ Близько 3% усіх активних членів збройних сил України на даний момент складають жінки.

♀ Перша жінка, яка керувала країною в якості обраного лідера в сучасну епоху, була Сірімаво Бандаранайке, з острова Шрі-Ланка. Вона обрала прем'єр-міністром острівної держави в 1960 році, а потім перевибралась в 1970 році.

♀ Серце жінки на 20% менше за розміром, ніж у чоловіка.

♀ Перший у світі роман, «Повість про Гендзі», був опублікований в Японії в 1000 році жінкою-автором – Мурасакі Сікібу.

♀ Після кожного прийняття ванни, навіть якщо жінка не є володаркою довгого пишного волосся, в обов'язковому порядку намотує на голову чалму з рушника хоча б на одну хвилину. Причина виникнення цього ритуалу невідома.

♀ Переважна більшість жінок живе довше за чоловіків.

♀ Жінки моргають своїми очима вдвічі частіше за чоловіків.

♀ В США, штат Колорадо, законодавчо заборонено цілувати сплячу жінку.

♀ Згідно з статистикою, в переговорах жінки більш успішні, ніж чоловіки. Мабуть, це пов'язано з тим, що в більшості випадків, жінки ведуть переговори з чоловіками.

♀ Жіноча шия набагато рухливіша за чоловічу.

♀ Майже в кожній країні по всьому світу середня тривалість життя жінок вище, ніж у чоловіків.

Підготувала Уляна ГОРУК

■ СКАЖУТЬ ЖЕ ЛЮДИ!

Квіти не найпрактичніший подарунок на 8 Березня. Постоять пару днів, а далі в смітник. Інша справа свиняча голова. Це і суп, і холодець, і просто красиво.

***

7 березня – вирішальний бій – тюльпани проти мімоз.

***

8 Березня дружина побила чоловіка двома тюльпанами.

***

Жінка розповідає подругам:
– Мій чоловік запропонував мені обрати подарунок на 8 Березня, але щоб його назва починалася на літеру «Ш». Я вибрала шубу, шапку, шампанське, шумочку, шолоті шеремки та шрібний «Шевроле».

***

– Ти на 8 Березня даруєш квіти?
– Так, дві квітки.
– Так парне число дарувати не можна?
– У мене дружина і теща.

***

Жук-гноювик на 8 Березня прикотив дружині рафаелку.

***

А пам'ятаєте, як у дитячому садку намалюєш мамі на 8 Березня «каляки-маляки» – вона так радіє! Чомусь з дружиною цей фокус не проходить...

***

8 Березня.
– Марічко, ось твій букет!
– Дякую любий!
– Ось твоя решта...

■ ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Закон і обов'язок

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №23071-12911ПР
від 27.12.2017 року

Засновник: державна установа
«Генеральна дирекція
Державної кримінально-виконавчої служби України»

Редактор: Людмила КРАВЧЕНКО

Адреса редакції:
04050, м.Київ-50, вул. Юрія Іллєнка, 81

Телефон: 481-05-33
e-mail: zio@kvs.gov.ua